

Vlerkenstreken

Mobieltje

Tekst: Gerard L. Ouweneel. Illustraties: Erik van Ommen.

Uitgesproken in de gebiedende wijs behoort het 'dames en heren wilt u zo vriendelijk zijn uw mobiele telefoons uit te zetten' tegenwoordig tot het standaard openingsritueel bij aanvang van bijeenkomsten. Dat krijgt ook navolging. Te voorzien valt dat binnenkort de trits verwijs- en gebodsborden die ingangen van natuurgebieden plegen op te luisteren, uitbreiding krijgt met een bord 'gebruik van mobiele telefoons verboden'. Want de eerste in natuurgebieden rondstappende recreanten met een mobieltje aan het oor zijn reeds gesignaleerd. Luid pratend in het apparaatje, opdat ook mollen, paddestoelen, kikkers en Heggenmussen ingescherp krijgen wat voor gewichtig persoon hen bezoekt. In ieder geval één categorie lieden zal moeite hebben met zo'n mobieltjesverbod. Dat zijn de 'twitchers', de vogelaars die stad en land afreizen om de bijzondere soorten te scoren. Hoe onmisbaar mobieltjes zijn in het gehaaste bestaan van twitchers, openbaarde zich bij de witte Giervalk van Schiermonnikoog. Naar die arctische godenvogel ijde ik ook, op de laatste dag van maart. Zoals gewoonlijk een dag te laat naar ter plekke bleek. Maar dat is een ander verhaal. Op de kade van Lauwersoog ging het gerucht rond dat de hypesoort van de Oosterkwelder de vorige dag was vertrokken. Nochtans scheepten met mij nog enkele tientallen zwaarbewapende vogelaars in. Waaronder een adolescent uit Emmeloord die zijn ouders ertoe had gebracht toe te stemmen in spijbelen en vervolgens ook een snipperdag op te nemen om hem naar Lauwersoog te rijden. Die jongen gaat het ver schoppen. Achter de Kobbeduinen aangekomen bleek dat anderen het contingent witte giervalkpelgrims van de negenuurboot al voor waren. Er stond een cohort vogelaars in volledige uitrusting, gereed voor een

langdurig verblijf op een winderig Waddeneiland in de maartse ambiance. Ogenschijnlijk heerste rust, maar alle zintuigen stonden op scherp en de optische apparatuur lag binnen handbereik, als bij een bataljon infanteristen gereed voor de slag. Mobiele telefoons werden bekwaam en veelvuldig gehanteerd. Uit flarden dialoog en daaropvolgende toelichting bleek dat de gebruikers contact onderhielden met collega's, die stonden opgesteld bij de Grijze Wouw van Texel. 'Die is daar nog steeds!' riepen ze opgewonden rond. Ze hadden zich voorgenomen ná de witte Giervalk de eerstvolgende boot terug te nemen, dan naar Den Helder te ijlen en over te steken naar Texel, om in de namiddag bij De Cocksdorp óók die Grijze Wouw te zien. Collega's die op Texel die ochtend bij de Grijze Wouw succes hadden, waren al op weg naar de middagboot van Lauwersoog, zo verzekerden ze. Maar de witte Giervalk kwam niet, zodat aan het eind van de ochtend de kans om de Giervalk en Grijze Wouw op één dag te zien snel afnam. 'De Grijze Wouw staat op het punt te vertrekken' gonsde het achter het Kobbeduin na een nieuwe golf mobieltjesgebruik. Bij de eilandhoppers zakte de stemming merkbaar. Toen later op de middag de witte Giervalk nog steeds niet was komen opdagen, dropen de vogelaars af, deels naar het dorp, deels naar de boot.

Dik een jaar later stonden wij samengeklonterd op een bultje, weer in het noorden des lands, op een zeldzaamheid te wachten. Nu op een Kleine Geelpootruiter, die was gezien in de Lauwersmeer en wel in het Roodkeelplasje, genoemd naar de Roodkeelstrandloper, de eerste voor onze natie, die Erik daar al schilderend in 1987 ontdekte. Die Kleine Geelpootruiter kwam niet opdagen, ook niet toen wij besloten om de vogel te lokken, het watertje van

Roodkeelplasje om te dopen in Geelpoot-
 plasje. Wèl verscheen plotseling een
 Grauwe Franjepoot die veel, heel veel
 goedmaakte.

Mijn mobieltje ging. Het was Els.
 'Zeg, Leen heeft gebeld en daarna de
 eierboer. Bij hem achter, langs de Zuiddijk,
 zitten drie Zwarte Ooievaars. Ik ben ook
 wezen kijken. Ik dacht, als daar weinig is,
 dan kan je misschien hier...'

Ik moest het verwerken. Drie Zwarte
 Ooievaars! Vijf minuten van Maasdam, in
 mijn eigen gebied. Terwijl ik hier op
 driehonderd kilometer afstand tevergeefs
 voor die Kleine Geelpoot stond te posten.
 'Fijn hè, zo'n GSM. Nu zit je met een
 verscheurde dag,' zei Luuk, die genoot
 van mijn verwarring en onrust. En daarna:
 'Het is hier toch ook fijn. En die Zwarte

Ooievaars bij jou zijn er morgen vast ook
 nog.' Wat dat eerste betreft had hij gelijk,
 dat tweede niet. De volgende dag stond ik
 bij het ochtendkrieken vanaf de Zuiddijk
 tevergeefs over het Oude Land van Strijen
 naar Zwarte Ooievaars te speuren. Ze
 waren weg.